

ved det, men fundet os i det, at affstafte det. Jeg er altsaa en Modstander af Systemet. Jeg har saa godt, som jeg har kunnet det, undersøgt, hvad man fra forskellige Sider har anført til Forsvar derved, men det har ikke været mig muligt at komme til andet Resultat end det, at Forsvaret er overmaade skrøbeligt. Der er da selvfølgelig for mig ingen Grund til at holde paa det. Hvad der nu foreløbig interesserer mig mest, vil være at høre den høitærede Ministers egentlige Forsvar for Systemet, thi jeg mindes ikke, at jeg nogen- sinde har hørt et Forsvar ført for det fra Ministerbænken. Jeg antager, at den høitærede Minister vil være enig med mig derved, at man ikke kan forsvare et saadant System ved blot at henvise til sine officielle Sagkyndige, det vil sige til nogle Embedsmænd. Saa nemt tror jeg ikke, at en Minister kan slippe ud over saa vanskeligt et Spørgsmaal. Systemet er af en saadan Rækkevidde og Bestaaenhed, at naar det gaar paa Justitsministerens Ansvar — og det gjør det —, maa det være Ministerens — og netop hans — Sag at levere en Begrundelse af, hvorfor vi skulde holde derpaa, og det en tilfredsstillende Begrundelse. Det er ikke blot et lægevidenskabeligt Spørgsmaal, men et Spørgsmaal, hvorved de statistiske Resultater maa tages i Betragtning, og ethiske Hensyn gjøre sig gjældende, og naar, som Tilfældet er, Meningerne, selv hos Lægerne, ere meget delte, maa vi Andre se at tage vort Standpunkt mellem de specielt Sagkyndige, hvad den Sygdom angaar, som er Utugtens sædvanlige Følge. Jeg vil altsaa afvente Dplysninger fra Ministerbænken, forinden jeg tager mit absolut endelige Standpunkt; men hvad jeg hidtil har set til Forsvar for Systemet, har ikke for mig kunnet gjøre det klart, at vi kunne forsvare at holde paa Prostitutions-systemet. Der er en Ting, som Alle, ogsaa den høitærede Minister, maa være enige om, nemlig at dette System, hvorefter Staten regulerer, organiserer og autoriserer Lasten, strider mod alle Grundfættninger for Lovgivningen, at det staar i den mest skærende Strid ikke blot mod den almindelige Moral, men mod vor Lovgivnings Grundfættninger, ja man kan gaa videre, thi det er faktisk, at Systemet endogaa griber ind i Strid med bestemte positive Love. Den ærede Forslagsstiller har allerede givet Exempler i den Retning, nemlig at der af Justitsministeriet er udfærdiget Reglement, som følges i Kjøbenhavn — jeg veed ikke, om det ogsaa bruges andre Steder — hvorefter Politiet griber ind og indskrives unge Piger, som ikke have naaet Mindreaarigheds-Alderen; ja endnu værre

er det, naar endogaa det Offentlige ved Tvang indskrives forladte Husfruer, skjøndt Loven siger, at forladte Husfruer, som overtræde deres Trostbåndspiligt mod deres Gæstfæller, hjemfalde til Straf i Følge Straffelovens § 159 af Fængsel eller Bøder. Altsaa det Offentlige hjælper ligesom til, medvirker til, at den almindelige borgerlige Straffelov overtrædes. Saaledes er altsaa Systemet, at det staar i Strid ikke blot med den almindelige Moral, med de almindelige Grundfættninger for hele vor Lovgivning, men endog kommer i Strid med bestemte positive Love, med gjældende Bestemmelser i vor Straffelov. At Systemet tillige i høt Grad virker til at forvirre Befolkningens sædelige Begreber samt bidrager til Ungdommens Forførelse og til at flette Skjellet mellem Last og Moral i Folkets Bevidsthed, ogsaa det er uimodsigeligt. Ingen vil benægte, at saaledes er Systemets Stilling i Almindelighed. Naar man nu skal holde paa det alligevel, saa maa der selvfølgelig anføres meget stærke og tvingende Grunde. Saa spørger jeg, hvad er det for Grunde, der kan fremføres for noget i sig selv saa Fortæstligt, saa modsigende, i et Samfund, der vedkjender sig som et vigtigt Formaal at hævede Samfundsmoralen. Selv den høitærede Justitsminister har fornyligt i det andet Thing fremsat et Lovforslag, som gaar ud paa — hvad jeg fuldstændig kan billige — yderligere at skærpe Kravene til den offentlige Sædelighed ved at sætte Straf blandt Andet for dem, der befordre usædelige Handlinger i Kønsholdet. Det gjør den høitærede Minister samtidig med, at han holder sin værnende Haand over den offentlige Utugt her i Landet; det er i høieste Grad selvmodsigende. Jeg paastaar altsaa, at der skal stærke Grunde til for at kunne gjøre et saadant System, som vi have her i Landet, antageligt. Hvilke Grunde have vi da? Jeg antager ikke, at man længere vil fremsføre den Begrundelse, man har kunnet høre indtil for ikke længe siden, nemlig, at det skulde være af Sædelighedshensyn, at man holdt paa den offentlige Prostitution; det var, fordi — har man sagt — det var helbdigt for Almentilstanden, at man brugte Løssagtigheden i Sædelighedens Tjeneste; man offrede nogle til Held og Gavn for de Andre. Man har endog til Forsvar for denne Moral paaberaabt sig en gammel Kirkefader: Augustinus! Man vilde frede og værne om det store Flerstal af Kvinder mod Mændenes dyriske Ustyrlighed; og for at naa dette Maal offrede man et mindre Antal af Kvinder. Det Forsvar er kommet offentlig frem adskillige Gange, men jeg antager, at man ikke længere vil vove at bruge det. Jeg